

SUPLEMENT
LI 189 octubre 2023

LLUITA
INTERNACIONALISTA

UCRAÏNA **DES DE DINS** **4**

agost 2023

SOLIDARITAT
amb sindicats d'educació,
mineria, ferrocarril i metall

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

Crònica del 4rt viatge

Les camarades Cristina i Isarn de Lluita Internacionalista, juntament amb Paco de la *CGT Anoia*, hem pogut dur a terme el 4t comboi d'ajuda als sindicats i l'esquerra organitzada ucraïnesa. A través d'*Ajuda Obrera Internacional* el comboi també ha estat possible gràcies a les aportacions de l'*Aurora*, de *CGT Ensenyament Baix Llobregat i Ensenyament Barcelona*, de *CGT Lleida*, el *Colectivo Léodile Béra*, *MATS Madrid*, i *Transversales*.

A Kíev vam quedar amb *Col·lectius Solidaritat*, que fa una tasca d'ajuda a la joventut i als sindicats d'esquerres al front i a la rereguarda. En aquesta organització on milita el nostre camarada Sergiy Movchan, qui s'ha encarregat de tota l'organització. També ens van reunir amb Vitaly Dudin del *Moviment Social* ucraïnès, així com amb els companys Zhakar Popovich i Denis Pilash, tots dos activistes i militants del mateix partit. Vam parlar de la seva situació un any després del seu primer congrés, de la seva tasca en defensa dels treballadors i treballadores a Ucraïna i de les dificultats de construir des de l'esquerra entre el neoliberalisme de Zelenski, el conservadorisme i l'extrema dreta en plena lluita contra la invasió russa.

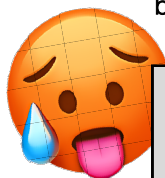
A Mikolàiv ens vam trobar amb les treballadores del Sindicat de l'Educació i Ciència, a les quals vam lliurar 30 lots de roba de llit, tal com ens havien demanat. En aquesta ciutat s'hi creuen dos rius, el Bug i l'Inhul, a 65 quilòmetres del Mar Negre. Així i tot, des de l'inici de la invasió tenen molts problemes amb l'aigua potable. Les potabilitzadores duen l'aigua de més amunt, del Dnipro i han estat destruïdes com a objectiu de guerra. Les que han construït de nou s'espatllen contínuament a causa de l'alta salinitat. Vam poder visitar una facultat de la Universitat Almirall Makarov, que ha estat colpejada per míssils en diverses ocasions i estan treballant per estabilitzar l'edifici. Un treballador bromeja: - *No sé què tenen els russos contra*

nosaltres, només han destruït els lavabos, no en queda ni un! No s'espera que hi puguin reprendre les classes presencials durant el curs vinent.

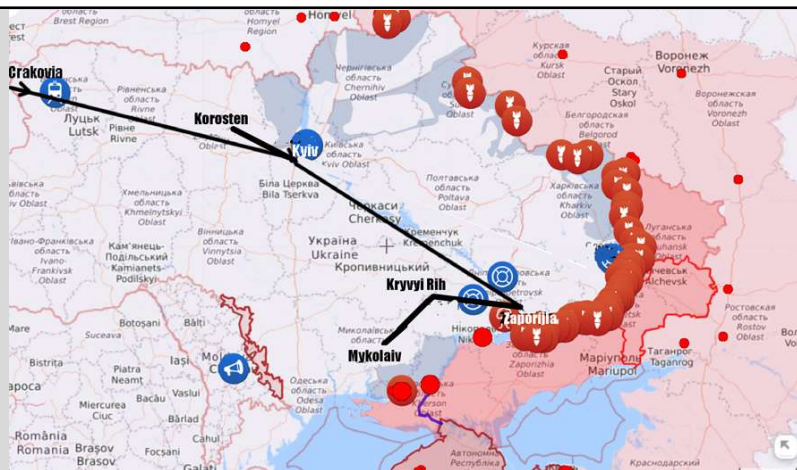
Després de la visita, ens havien preparat un emotiu acte en agraïment per l'ajuda rebuda, on van assistir més de 50 treballadores del sindicat que van compartir les històries de les més directament afectades. Algunes havien escapat de territori ocupat al cap de setmanes d'aguantar combats i bombardejos sense sortir dels búnquers, d'altres s'havien quedat sense casa perquè estava derruïda i totes elles estaven soles, moltes a càrrec de criatures. L'ajuda la reben les treballadores amb menys recursos, les que encara no tenen res després d'abandonar les seves cases, pobles i ciutats, com la Polina: «*Vam fugir en un cotxe vuit persones dos gats i un gos*».

Kriví Rih és una ciutat que té uns cent quilòmetres de longitud i ajunta les diverses mines i fàbriques que li donen vida. Entre la indústria minera i la metal·lúrgica, almenys hi treballen 150.000 treballadores. Allí ens vam reunir amb Yuri Samoïlov del Sindicat Independent de Miners de la ciutat i amb dues treballadores d'*Arcelormital*. Vam parlar de la baixa càrrega de treball a causa de la guerra i de les dures condicions en les quals treballen tant a la mina com a la cadena de producció. Ens van explicar la corrupció que hi ha entre els alts càrrecs de les empreses i com externalitzen serveis a empreses més petites de la seva propietat a costa dels salaris dels treballadors. La Svitlana ens comentava: -*Diuen que posaran mesures de seguretat, que les subcontracten a la seva empresa, però no volen pagar cap plus de perillositat*. Vam lliurar-los 20 torniquets per als membres del sindicat que combaten en primera línia de front.

A *Zaporíjia* ens vam retrobar amb el Sindicat Independent de Treballadors del Ferrocarril. El dia anterior un míssil rus que havia errat l'objectiu havia

El pas de sortida per la frontera va ser una odissea. Vam creuar per separat i en diferents punts. Després d'estar tota la nit aturats a una àrea de servei només havien avançat 2 autocars dels 15 que teníem per davant. Amb un grup de noies vam decidir fer autostop y vam arribar a prop de la frontera. Vam haver de travessar-la a peu. Mentre que els altres camarades que no podien creuar caminant, van haver de canviar d'autocar a l'últim moment. Tot i així, van perdre el vol

matat a dues noies de 19 i 20 anys mentre cantaven al carrer, una d'elles era filla d'un company dels sindicalistes. Al magatzem on reparen els trens tenen una petita sala on descarreguen tots els productes bàsics i de primera necessitat i de seguida tots els treballadors expliquen les dificultats perquè els assignin bones rutes i la inseguretat de no saber com actuar quan bombardegen prop de les rutes del ferrocarril entre diferents objectius militars, com per exemple fàbriques. Un maquinista ens ho explicava: - *Encara hi ha poca càrrega de treball, si vull fer hores he de demanar les rutes més perilloses.* Allà vam comprar lots d'aliments bàsics per a 71 famílies que van venir a recollir l'ajuda a la seu del sindicat a les cotxeres.

Vam arribar fins a **Korosten** per iniciar una nova relació amb un Sindicat Independent de Treballadors del Ferrocarril. Allí, a banda de la reparació, la feina principal és la producció de rodes de tren. La fàbrica, construïda el 1914, va ser bombardejada els primers mesos de la guerra. Insisteixen en la importància de la contraofensiva ucraïnesa i sobretot de les armes defensives i la seguretat que els dona el

sistema antiaeri com a treballadors i a les seves famílies. Les condicions de treball són molt dures: - *La normativa del sabó que s'ha d'entregar a cada treballador setmanalment la va signar Lenin!* I les naus tenen vidres trencats i sembla que treballin a la intempèrie. A més destaquen la gestió nefasta dels dirigents de l'empresa pública del ferrocarril, que pretén rebaixar costos a base de reduccions de personal. Fem entrega personalment d'una part dels torniquets i d'un visor nocturn pel cotxe a un sindicalista enrolat a l'exèrcit que ara mateix està de permís. La resta s'entreguen per la resta de combatents que formen part del sindicat.

Des de *Lluita Internacionalista* pensem que la solidaritat internacionalista ha d'enfortir als treballadors i treballadores del món davant dels imperialismes. Enfrontem la teoria dels camps des d'una perspectiva de classe. Donem suport a la classe treballadora ucraïnesa que resisteix la invasió russa i que cada dia es veu més ofegada per les polítiques neoliberals del govern de Zelenski i els seus aliats!

Mikolàiv

Mikolàiv és una de les principals ciutats d'Ucraïna, la novena en nombre d'habitants, i és el centre administratiu de l'Oblast de Mikolàiv. Està situada al sud-est del país, a 65 km del Mar Negre, i en ella conflueixen els rius Bug i Inhul. Les tropes van intentar prendre la ciutat el 26 de febrer de 2022, en el que anomenen «*La batalla de Mikolàiv*», però van ser expulsades l'endemà. Tot i això, a causa de la seva situació geogràfica, tota la regió pateix bombardejos sistemàtics des de l'inici de la invasió. A més de la destrucció causada pels bombardejos, l'explosió de la central hidroelèctrica de Kakhovka, el juny del 2023, va provocar inundacions que van afectar tota la regió, incloent-hi talls de llum a tota la zona i milers de desplaçats a la desembocadura del riu Dnieper.

«Quan les tropes van alliberar la ciutat, vam pensar que s'havia acabat el malson. Llavors va arribar l'aigua.»

En aquesta caravana, vam anar, per primera vegada des de l'inici de la guerra, a la ciutat de Mikolàiv, on vam lliurar 30 paquets de roba de llit al Sindicat d'Educació i Ciència. Per finançar aquests lots, vam dur a terme una campanya a tot l'estat espanyol, en la qual també van participar diverses seccions sindicals d'educació de la CGT.

Després de passar la nit al tren de Kíev a Mikolàiv, vam arribar a l'estació principal de la ciutat a

les set del matí. Aquí ens van rebre tres delegades sindicals del Sindicat d'Educació i Ciència. Ens van mostrar la ciutat mentre ens explicaven com ha evolucionat la situació des de l'inici de la guerra. Diuen que els bombardejos són diaris, tot i que molt més intensos en els primers mesos; no cal que ens ensenyin fotos ni vídeos: veiem edificis destruïts per tot arreu.

Davant del riu Bug, ens parlen dels problemes d'escassetat d'aigua potable que pateixen des de fa mesos, a causa de la destrucció de plantes de potabilització d'aigua i de l'explosió de la central de Kakhovka. Ens diuen que malgrat haver construït en aquest temps noves infraestructures per canalitzar i tractar l'aigua dels dos rius, la durabilitat d'aquestes és molt limitada, a causa de l'alta salinitat de l'aigua.

El retorn del professorat als centres de treball

Amb el sindicat de treballadors de l'educació i ciència vam tenir l'oportunitat de visitar la Universitat de l'almirall Makarov, i ens van explicar la seva situació durant la guerra i algunes problemàtiques generals de l'educació al seu país.

La facultat que visitem està en reconstrucció a causa dels bombardejos. Ens expliquen que la Universitat ha estat sempre un punt de referència pel que fa a la construcció naval i a la formació de titulacions des de l'estudi marítim fins a la navegació i que rep estudiants d'arreu del món. Ara mateix no poden seguir les classes en directe, però tenen altres centres a la ciutat que sí que es troben en condicions. Tot i que en aquell moment no veien possible iniciar el curs escolar de manera presencial, la seva voluntat era poder reprendre part de les classes presencials durant aquest any, sempre segons el transcurs de la guerra

L'educació a Ucraïna és pública en la seva major part a tots els nivells, des de l'escola bressol, passant pels instituts de secundària i fins a la Universitat. Les universitats privades, que són poques, tenen molt mala fama entre la població donat el baix nivell educatiu que imparteixen. De fet, és una visió generalitzada, que les universitats privades són per aconseguir un títol pagant, sense cap mena de preparació.

La principal discussió al sindicat passa pel retorn del professorat als seus llocs de treball (de manera presencial). Es diu que aquesta mesura serà obligatòria des de l'inici d'aquest curs, a excepció de les regions en primera línia de front.

També ens expliquen que en el transcurs de la guerra nombrosos centres educatius van ser bombardejats i destruïts a tota la regió. Ens porten a la Universitat Naval Almirall Makarov, una de les més antigues de tot el país, que estava sent reconstruïda, després d'haver estat impactada en diverses ocasions per míssils russos. Les treballadores diuen que no es preveu que es reprenguin les classes presencials en aquest curs, ja que podria ser perillós per a elles i per a l'alumnat.

Després anem al magatzem a recollir els lots de roba de llit que el sindicat havia sol·licitat. Els lliurem directament a les treballadores en un emotiu acte que el sindicat havia preparat com a agraïment a totes les organitzacions per la solidaritat i la feina feta. En l'acte coneixem més de 50 treballadores, totes sindicades i gairebé totes dones, i tenim l'oportunitat d'escoltar-les i entendre millor la realitat que estan vivint.

Una treballadora ens relata la nit de la batalla de Mikolàiv, a l'inici de la invasió russa;

recorda l'angoixa de l'enclaustrament al refugi mentre de l'exterior arribaven sons continus de trets i míssils: «quan vam sortir l'endemà ja no hi havia russos, i tot i que ja s'havia acabat, caminar per aquests carrers buits i destruïts seguia fent por».

També parla una educadora d'infantil del Sud d'Ucraïna. Era d'una de les aldees afectades per les inundacions provocades per la destrucció de la presa de Kakhovka, i ens explica com va viure l'instant: «es van sentir explosions, però tot semblava estar bé, fins que de sobte l'aigua va començar a pujar i pujar fins que ho va inundar tot. Cotxes, edificis, tot va quedar sota l'aigua». Diu que la seva ciutat van estar mesos sota ocupació «... quan les tropes van alliberar la ciutat, vam pensar que s'havia acabat el malson. Llavors va arribar l'aigua».

«És molt dur per a nosaltres veure aquestes imatges, escoltar-nos i revivre aquestes situacions», diu una companya del sindicat, «però és molt necessari compartir-ho amb vosaltres, pel vostre treball i perquè us agraeixin tota l'ajuda i les mostres de solidaritat».

Escoltar les seves experiències ens emociona i reafirma la importància de la feina que estem fent i la necessitat de la solidaritat entre treballadores.

Entrevistem a la Polina, psicòloga pràctica de Prybuzke (poble fronterer entre Jerson i Mikolaiv)

Com vau viure l'inici de la invasió?

El 24 de febrer va començar la guerra a gran escala. El dia 26, molts tancs van aparèixer als afores del poble, passaven en grups de 100 i els russos van col·locar la seva artilleria de coets davant del poble. Les tropes russes estaven darrere del canal a 100 metres de casa meua i disparaven cap a nosaltres. Això va ser el principi. Durant tot el dia, el poble va patir intensos bombardejos i ni tan sols podíem sortir del soterrani. La majoria dels vilatans es van amagar en refugis antiaeris, molta gent es va amagar a l'escola i altres ens vam amagar a soterranis per salvar les nostres vides i les de les nostres famílies. Al soterrani hi havia una porta de ferro que no parava de tremolar a causa de les explosions. Ens vam tapar les orelles davant d'aquest soroll i ens vam adonar que no podíem sortir i anar a cap altre refugi perquè no hi arribaríem vius. Aquella nit, 7 persones van morir al poble, la majoria eren homes joves amb

famílies i fills. La meua família va tenir sort i vam sobreviure.

Com vau escapar de territori ocupat?

Vam romandre al poble fins al 13 de març. Després vam fugir al territori controlat pel govern. Quan vam sortir del poble, érem vuit persones en un cotxe petit, un Skoda Fabia. A banda de vuit persones, al cotxe hi havia les nostres maletes, dos gossos, dos gats i un conill perquè. El cotxe semblava una llauna de sardines.

Què ha passat amb el vostre poble, casa vostra, les vostres vides?

El nostre poble va estar a la línia del front durant 7 mesos. No podíem accedir al poble. Els militars eren allà. Ni tan sols l'alcalde i altres persones hi podien entrar. Els russos van bombardejar la nostra escola. Una part de l'escola està molt malmesa i ja no

Presa Kajovka

El sis de juny del 2023 es van produir una sèrie d'explosions a la Presa de Kajovka i a la central hidroelèctrica associada. L'embassament, que en aquell moment es trobava sota ocupació militar, va ser parcialment destruït, cosa que va provocar greus inundacions a la vora del riu Dnièper. Al voltant de 80 localitats es van veure afectades, i en van quedar 24 totalment negades, i més de 17.000 persones van ser evacuades.

La magnitud de la crisi humanitària i mediambiental que s'obre amb aquest desastre és palpable: hi ha més de 1.5 milions d'hectàrees de terra de cultiu destruïdes, risc de fallada de la planta nuclear de Zaporíjia i desproveïment d'aigua de gran part del sud de Ucraïna i de la península de Crimea (zones abastides per l'aigua de l'embassament); a més, es creu que les inundacions han pogut transportar mines i d'altres municions sense detonar a zones que abans es consideraven com a segures, cosa que podria suposar un risc per a la població.

serveix per a fer classes. Un dia, em van trucar dient que casa meva estava en flames. Estàvem preocupats, jo plorava. Hi havia rumors que la casa havia sobreviscut, però després em van dir una altra vegada que la casa havia estat destruïda i era veritat. Em van ensenyar fotos de les ruïnes.

La meva filla té 13 anys i assistia a classes de dansa a Mikolàiv. Jo la portava amb cotxe 20 quilòmetres fins allà. Invertia diners en l'educació de la meva filla perquè balli i es desenvolupi. El centre cívic on la meva filla anava a classes de ball també ha estat destruït

En un sol dia, els russos van destruir les nostres vides. La meva família ja no en té res. No hi ha ni casa, ni l'escola on treballa...

Vull donar-vos les gràcies per la vostra ajuda, moltes gràcies per la vostra ajuda. Perquè la meva família no té res. El projectil de fòsfor que va impactar a casa nostra ho va cremar tot. No tenim ni forquilles, ni culleres, res, només les coses que vam agafar per als primers dies. Creiem que ens n'aniríem per una setmana i després tornaríem. Ningú va pensar que seria així... Gràcies pel vostre suport.

Esperem que les vostres organitzacions ens donin suport als ucraïnesos, no només amb ajuda humanitària, sinó en general. Necessitem de veritat que parleva de nosaltres que ens doneu suport com a persones, almenys amb una paraula afectuosa, que les vostres organitzacions sàpiguen que existim i com ens sentim. Vull que compartiu aquestes paraules amb els altres. Moltes gràcies a tots!

Krivi Rih

Krivi Rih és una ciutat situada en una zona muntanyosa al sud-est d'Ucraïna i té una extensió de 126 km de nord a sud. És un dels centres industrials i miners més importants del país, coneguda per la seva producció de ferro, acer i carbó, i pels seus jaciments de ferro i manganès. Tant és així que la seva indústria d'acer és la més important de l'Est d'Europa i compta amb més de 150.000 treballadors. El creixement industrial de la zona, que comença el 1880 i fa un salt important després de l'alliberació dels nazis per l'Exèrcit Roig el 1943, fa que aquesta arribi a ser la vuitena ciutat més poblada del país.

«Ara mateix, la composició majoritària de les direccions sindicals són dones.»

A Krivi Rih ens rep Yuri Samoilov, dirigent del Sindicat Independent Miners i del Metall. Aquesta és la segona vegada que venim a la ciutat des de l'inici de la invasió. En el segon comboi, fa gairebé un any, les nostres companyes entregaven al sindicat roba tèrmica per als treballadors que tenien mobilitzats al front. Aquesta vegada ens demanen torniquets i motxilles tàctiques per als seus companys.

Després de recollir el material, en Yuri ens porta a fer un passeig pel Parc dels miners i ens explica anècdotes de velles vagues i manifestacions del sindicat que començaven en aquell punt. També ens explica alguna anècdota divertida de Trotski, que casualment va néixer en una ciutat a pocs quilòmetres d'aquí. A mitja tarda anem a la cafeteria d'un centre comercial, on ens esperen dos sindicalistes més. Tots dos són treballadors de l'empresa metal·lúrgica ArcelorMittal, ell en l'àrea de remodelació de l'acer i ella a la foneria. Aquí som veritablement conscients per primera vegada de com de prop estem del front: al cap de deu minuts d'asseure'ns desallotgen l'espai per amenaces de bomba; sembla que un centre comercial havia estat objectiu militar fa pocs dies i des de llavors tots els grans centres comercials havien de tancar amb cada alarma.

Quan per fi trobem un lloc segur, comencem a conversar. Ens expliquen que tots dos ocupen llocs perillosos que l'empresa no reconeix com a tals. Diuen que treballen a més de 50°C, exposats a gasos nocius, radiació i camps electromagnètics, sense les mesures de seguretat necessàries i sense cobrar cap mena de plus de perillositat. L'empresa els obliga a treballar 12 hores seguides en aquestes condicions, però ells s'organitzen per equilibrar els torns i poder fer descansos entremig. També denuncien la corrupció existent a l'empresa: subcontracten i externalitzen serveis a petites empreses propietat dels càrrecs mitjans de la mateixa empresa, que venen material i proteccions més econòmiques i de molt pitjor qualitat. «No és només la baixada dels salaris, sinó que a més es lucren amb negocis i corrupcions que ens perjudiquen i posen en perill la nostra seguretat, i ho fan amb la complicitat dels sindicats grans», comenten enfadats.

Ens diuen que els salaris estan caient en picat. A més de la inflació disparada, si abans el sou d'un treballador qualificat era al voltant de 750euros, ara no arriba a 400. Atribueixen això a la reducció de la jornada obligatòria a causa de la disminució de la producció (estan al 50%), especialment afectada per la poca capacitat de transport de les línies ferroviàries i per la impossibilitat d'exportar els productes per via marítima. Es queixen que l'empresa va enviar a casa els treballadors base -amb la corresponent reducció del sou-, mentre va mantenir les jornades completes als càrrecs intermedis corruptes.

Ens expliquen que tenen molts companys al front, al voltant de 3.500, i que la prioritat del sindicat ara mateix és equipar-los perquè el govern no ho fa: *«vam ser nosaltres qui des del principi de la guerra ens vam encarregar de comprar tot el que poguessin necessitar els nostres companys per mantenir-se amb vida»*. També ens expliquen que a l'inici de la guerra el govern es va emportar els sindicalistes

militar -companys del sindicat, aclareixen- en una casa en runes, sense sostre i amb tots els mobles destrossats; sembla haver estat impactada per una bomba. Es veu que el govern ha retirat la mesura segons la qual les empreses havien de continuar pagant el sou als treballadors que eren cridats a files, per la qual cosa ara el sou de les persones al front és molt baix i la seva situació és molt precària.

També ens preguntem què passa amb els treballadors que tornen de la guerra ferits i ens ensenyen una fotografia d'un dels seus companys: per un impacte de projectil ha perdut definitivament la mobilitat a les cames, diuen que tot i que ara mateix es troba en un hospital, no trigarà a ser acomiadat sense cap mena de tractament específic i sense ajuda psicològica, *«... encara que si la ferida no és tan greu com aquest cas, el que fan és guarir-te i enviar-te de tornada al front»*.

Després d'una bona xerrada de més de dues hores ens acomiadem i ens tornen a agrair l'ajuda i, sobretot, la solidaritat de classe.

El permís de maternitat

Svitlana, treballadora de la siderúrgica ArcelorMittal, ens parla sobre els permisos de maternitat a Ucraïna. Ens explica que les dones estan obligades a agafar 3 anys de permís de maternitat obligatori cobrant al voltant de 20 euros al mes. *«És una misèria i mentrestant no pots treballar»*. En realitat és una obligació, que tan sols et manté una reserva sobre el teu lloc de treball, però t'incapacita durant tres anys per

una almoïna miserable. Fins ara, era exclusiu per les dones, i en alguns llocs de treball com el seu, encara ho segueix essent, pels riscos per la salut de les treballadores, però en algunes feines, també ho poden agafar els homes. *«Actualment, alguns homes ho agafen per tenir la possibilitat d'evitar el front o de marxar del país amb els seus fills.»*

més actius i combatius al front amb la intenció de liquidar la lluita sindical, però que ara ja no en queden: *«ara mateix la composició majoritària de les direccions sindicals són dones i quadres nous»*.

Els preguntem en quines condicions es troben els seus companys al front i en Yuri, abans que ningú digués res, ens mostra un vídeo esclaridor: es veuen dos joves amb roba

Zaporíjia

Zaporíjia es troba a uns 50 km de la línia de front. És una ciutat industrial i és la capital de l'Oblast. La central nuclear es troba a l'altra riba del Dnipro i encara està sota control rus. La destrucció de la presa de Nova Kakhovka, a més de generar una crisi de grans dimensions en l'àmbit climàtic i sobre les terres fèrtils i terrenys industrials, també planteja una situació de perill per les possibilitats de refredament del nucli de la central nuclear. Ens expliquen que no hi ha un risc imminent, però que la situació es pot complicar en un futur.

La regió i la ciutat es troben en una de les parts més actives del front. La gent d'aquí aguanta bombes diàriament des de l'inici de la invasió russa. El dia abans d'anar-hi ens fan arribar la notícia que un míssil disparat per l'exèrcit rus havia errat l'objectiu i havia matat a dues noies joves de 19 i 20 anys mentre cantaven al carrer. Una d'elles era filla d'un

treballador del sindicat amb el qual ens tornàvem a trobar. Tot i els moments difícils, quan arribem a la ciutat en Sergey i la Natasha ens estan esperant amb molta il·lusió. Els acompanyem al seu magatzem, on fan reparacions de locomotores de tren. Allà tenen una sala petita, com un despatx, en la qual encara guarden records de l'última entrega durant el tercer comboi. Després del tour per la zona arriba una furgoneta amb tot el que ja havien encarregat i fem entrega personalment, al Sindicat Independent de Ferroviaris de Zaporíjia, del menjar que ens havien demanat: pots de conserva, sal, sucre, oli, farina... Més de 70 lots de menjar per a tots els treballadors i treballadores del sindicat.

Quan acabem de descarregar la furgoneta i de donar als treballadors la mercaderia aprofitem el poc temps que tenim per parlar i actualitzar-nos des de la última vegada que vam venir. Ens diuen

Converses

Fa temps vaig treballar com a maquinista, com a conductor de locomotora elèctrica. Fins abans de la invasió treballava amb aquella ferralla que heu vist allí al taller. És l'única que hi ha en tota la regió i ara està espatllada. No la volen arreglar, volen eliminar el meu lloc de treball, però volen que la segueixi conduint sense les mesures de seguretat. En aquests moments estic treballant en la vida sindical per ajudar els meus companys que treballen amb mi. Visc la guerra com tothom, suposo. A poc a poc ens ajudem, i lo pitjor és que ens estem acostumant a aquesta situació horrible. La victòria serà nostra. Glòria a Ucraïna!

que ara des de la direcció de l'empresa volen implementar l'»optimització» de les línies del ferrocarril i eliminar alguns llocs de treball.

Comenten que la principal lluita del sindicat és la càrrega de treball. Si bé els salaris d'ençà de l'inici de la guerra no han disminuït pròpiament, sí que ho han fet les hores de treball assignades a cada treballador i, per tant, cobren molt menys. Els únics que encara mantenen els salaris són els qui accepten les rutes més perilloses.

Quan estem marxant, veiem que molts dels treballadors ja s'han posat a la samarreta les xapes que els portàvem de regal. Tot i ser una visita breu, es nota la confiança i el profund agraïment per haver tornat a anar-hi. Ens acomiadem amb un «fins aviat» i ens n'anem de tornada a l'estació de tren.

Converses

Bé, treballo com a conductor de locomotores. Vaig treballar com a conductor de locomotores, principalment en maniobres. Ara, per desgràcia, tot és cada cop més difícil, d'ençà que la guerra ha començat. Els sous han baixat fins i tot a la meitat. Es fa difícil psicològicament perquè tenim bombardeigs constants. A més, visc no massa lluny d'aquí i molts coets ja han caigut prop de casa meva. És molt difícil psicològicament. Tinc dos fills i una dona. Van marxar a l'estranger però cinc mesos després van tornar, i ara estan amb mi. I és molt difícil preocupar-se constantment per ells. Psicològicament és difícil, però aguanto. Tots els meus companys que són a casa amb la reducció de jornades intenten treballar en alguna cosa. Volen guanyar diners per alimentar d'alguna manera els seus fills. És difícil viure en una ciutat de primera línia de front com aquesta i aguantem com podem. El nostre equip de treball és molt bo, tothom es fa costat mútuament. El meu somni era convertir-me en conductor de locomotores, però ara, en aquesta situació, en les condicions d'una dura guerra i amb por de deixar la teva família, cada viatge es fa molt dur. Cada vegada que estic treballant i escolto una sirena ja sé on és el foc, a Zaporíjia!

Korosten

Korosten és una ciutat de l'oblast de Zhytomyr d'Ucraïna. Es troba a la riba del riu Uzh. I és un gran nus ferroviari.

Al segle X formava part del Rus de Kíev. D'aquell temps hi ha una llegenda: Després d'una recollida minsa, Igor de Kíev va retornar a la ciutat i fou brutalment assassinat quan tractava de recollir un segon tribut desmesurat. En assabentar-se'n Olga de Kíev decidí fer les paus amb la gent de Korosten, a canvi de tots els coloms missatgers de la regió. Ningú se'n sabia avenir, havien matat el gran príncep del Rus de Kíev i la seva dona es rendia als seus peus. I va ser així fins que Olga va enviar tots els coloms missatgers de tornada amb torxes enceses lligades a les potes i va incendiar la ciutat i destruir tota la regió. Ha sigut històricament un lloc en disputa i ha quedat sota control del Gran Ducat de Lituània, de Polònia, de l'Hetmanat Cosac i de l'Imperi Rus.

La ciutat es va convertir en un node important amb l'arribada del ferrocarril a principis del segle XX i va ser redenominada amb el nom actual el 1917. La regió estava especialment preparada per la guerra amb la construcció de línies defensives i de búnquers. Fins i tot n'hi ha algun de secret, del qual el govern rus no en reconeix l'existència, però que ara està reformat com un museu. Durant la Segona Guerra Mundial va ser ocupada per la Wermacht i va quedar destruïda. En època de l'URSS estava en constant ebullició, primer, per abastir la central de Txernòbil i després de la catàstrofe, per tots els treballadors i treballadores mobilitzats al lloc. Actualment, a més a més dels trens i del transport de mercaderies, hi ha bastantes empreses de construcció de maquinària i també jaciments de granit.

Sindicat independent de ferroviaris de Korosten

Arribem fins a Korosten amb la furgoneta de Col·lectius Solidaritat. Ens reunim per primera vegada amb el Sindicat Independent de Ferroviaris. És un sindicat que organitza a 240 treballadors i treballadores, totes de la mateixa fàbrica, i tenen 15 treballadors al front entre els quals hi compten 1 mort. Els entreguem el material d'ajuda que havien demanat que consta

de torniquets d'emergència i d'una càmera de visió nocturna. La recull en persona un sindicalista que es troba de permís per visitar a la família, però que està combatent al front des de l'inici de la guerra. Queda clar que la principal tasca del sindicat és ajudar als seus membres que estan combatent, però també porten tots els problemes legals i materials derivats de la guerra de tota la resta.

Visitem la fàbrica en la qual treballen. La seva principal activitat és la producció de rodes de locomotores i de vagons de tren. El magatzem va ser construït el 1914 i sembla que no l'hagin reparat mai. Pràcticament, treballen a la intempèrie, amb tots els vidres de les finestres trencats i portes que no tanquen. Els lavabos són latrines i en molts llocs hi ha humitats.

Anem a l'oficina administrativa del sindicat, ara convertida, a més a més, en la infermeria i l'oficina de salut laboral, ja que l'edifici on solien estar està totalment destruït per bombes i míssils. Ens expliquen que durant els primers mesos de la guerra, rebien tres i quatre bombardejos diaris i la majoria dels edificis de producció havien quedat destruïts i inservibles. Però, després de la primera contraofensiva ucraïnesa i amb les defenses antiaèries millorades, la classe treballadora viu més tranquil·la, sigui als llocs de treball o a casa amb les seves famílies: «ara, amb l'actual línia del front i els antiaeris funcionant, els russos no poden atacar-nos i no bombardegen la fàbrica». Un debat en contra de l'enviament d'armes que ens trobem a casa nostra, entre els pacifistes i els prorussos, que no té cap discussió entre la classe treballadora Ucraïnesa: «les armes ens serveixen per defensar-nos, i sense elles no podem sobreviure, ni molt menys guanyar la guerra».

D'uns anys ençà, encara que impulsat per la guerra, el govern implementa una anomenada «optimització» del sistema ferroviari que està afectant fortament tot el país, també la regió i en concret a aquesta fàbrica: «en els moments àlgids de l'URSS aquí i treballaven 3000 persones, tan sols fa uns anys hi treballaven 1200 persones i actualment, hi estem treballant entre 300 i 400 persones. És a dir, els dirigents de l'empresa pública tracten de

reduir despeses amb atacs directes a la classe treballadora i a les seves condicions laborals. Per aquest motiu utilitzen la situació de guerra com una excusa per implementar la seva doctrina neoliberal amb reduccions de plantilla.

Quan parlem de la jornada laboral, ens expliquen la versió oficial, que són 8 hores al dia durant 5 dies a la setmana, però hi ha treballadors, que per necessitat fan torns de 12 hores tots els dies de la setmana. Sobre els descansos ens expliquen que no en tenen, encara que hi ha moments que per qüestions de producció no hi ha feina i poden menjar alguna cosa, sortir a fumar o simplement restar a l'expectativa, per després tenir tirades de 6 o 8 hores sense parar.

El disbarat dels salaris és més que evident, mentre el director general pot estar cobrant 1.500.000 milions de grivnas, el salari mínim al mes per 40 hores a la setmana es troba al voltant de 6000 grivnas. Encara que comenten que els sous no han baixat, la inflació és molt alta en la situació de crisi actual. Els treballadors rasos reben un sou que són uns 150 euros al mes, si estan qualificats poden arribar als 275 euros i els maquinistes, que són els que més cobren, estan al voltant de 500 euros de salari al mes. Però molts d'aquests treballadors amb formació especialitzada han intentat que els adjudiquin la pensió corresponent de perillositat per treballar a la zona de la central nuclear de Txernòbil, ja que aquesta pensió, en molts casos pot ser el doble que el salari.

Per il·lustrar-nos de la despreocupació dels dirigents i del govern cap a les condicions laborals dels treballadors, ens expliquen una anècdota: «hi ha una Llei d'higiene laboral que assigna una quantitat de sabó a cada treballador segons la seva categoria laboral. Un enginyer rep 50 grams al mes, els treballadors en general reben 200 grams al mes i els que treballen en situacions més precàries o directament engreixant i netejant rodes, reben 400 grams al mes. Aquesta Llei va ser aprovada i signada per Lenin, és a dir, que encara estava amb vida. I des de llavors ningú no s'ha preocupat si seguia sent vigent, ni tampoc d'actualitzar-la.»

Agraïment dels soldats al front:

Els treballadors del Sindicat Independent de Ferroviaris al front i els seus camarades ens agraeixen l'ajuda entregada directament als lluitadors: «*gràcies als sindicats espanyols, al Sergiy Movchan i al Sindicat Independent de Ferroviaris de la regió de Korosten per la càmera de visió nocturna i els torniquets. Junts cap a la victòria! Glòria per Ucraïna! Glòria pels herois!*»

"no vull tornar a veure la meva família havent de marxar de casa seva"

A Korosten ens rep directament el Sergiy, un sindicalista enrolat voluntàriament a l'exèrcit, que està de permís. És una de les poques persones que ens trobem durant el viatge que parlar anglès amb relativa normalitat. Té 32 anys i dos fills d'1 i 2 anys, nascuts just abans de la invasió i durant el conflicte. Amb un somriure ens diu que vol tenir 3 criatures. Els primers 10 mesos de la guerra la seva dona embarassada i el seu fill van estar a Barcelona amb el seu germà Nico, que fa 10 anys que hi viu. Però tan bon punt els sistemes antiaeris van començar a funcionar i 'exèrcit ucraïnès va assegurar part del territori, van tornar per estar més a prop d'ell.

LI – A què et dedicaves abans de la guerra? Coneixies el sindicat Independent de Ferroviaris?

SP – Abans de la invasió de les tropes russes era conductor de tren a Korosten i sí, ja era membre del sindicat, cal formar part d'un sindicat per lluitar per millorar les condicions laborals.

LI – Com eren les condicions laborals del teu lloc de treball abans de la invasió?

SP – És una feina complicada, cal estar concentrada contínuament i en unes condicions no sempre fàcils, i per un salari que no puja molt més dels 700 euros.

LI – I què hi ha de les condicions al front?

SP – A nivell salari varia molt en funció de la posició que ocupis. Quan no ets a la línia de front, per exemple, el salari ronda els 550 mensuals; si ets a la línia de front executant tasques militars el salari pot pujar a 1300. Els companys que estan directament a primera fila, formant part de la defensa directa, poden arribar a cobrar fins a 3000.

LI – I es manté així des del començament de la invasió o ha anat variant?

SP – El salari és el mateix i, encara que a priori pugui semblar un bon salari la realitat és que gran part d'aquest els enviem a les nostres famílies, i els diners «extra» els utilitzem per cobrir les nostres pròpies necessitats al front, per comprar coses necessàries que ens donin més possibilitats de sobreviure.

LI – A què et refereixes? ¿L'exèrcit no us proporciona aquestes coses?

SP – Sí, l'exèrcit cobreix l'alimentació i altres coses bàsiques, a més de l'equipament base com armes, uniforme, cascos o armlles antibales, però tota la resta ho comprem nosaltres mateixos, des de drons, ulleres de visió nocturna o torniquets. Són despeses que no són obligatòries, però ens ajuden a mantenir-nos fora de perill i fins i tot poden arribar a salvar-nos la vida, i la vida és més important que els diners.

LI – I saps si al principi de la guerra hi ha hagut alguna milícia al marge de l'exèrcit ucraïnès que lluités contra les tropes russes?

SP – Possiblement en altres zones sí que hi ha hagut petits grups organitzats, però no aquí. Per aquí els primers dies de la guerra la gent es va organitzar per impedir l'avenç de les columnes russes, per exemple cavant la carretera per obrir esvorancs i que no passessin els tancs, però després va arribar l'exèrcit ucraïnès i la majoria d'aquesta gent es va unir a ell. Sí que hi ha casos també de gent que va robar tancs i armes russes, però van ser actes aïllats i no organitzats de manera conjunta.

LI – I com és el teu dia a dia al front? Quina és la teva posició?

SP – Per ara jo no formo part de la primera línia de defensa, encara que sí que he estat sota bombardeig. Els altres van bombardejar el checkpoint i van morir cinc persones. Normalment ens dividim, alguns companys es queden als checkpoint i altres ens mobilitzem per comprovar la situació als voltants de la zona, comprovem que no hi hagi marques de l'enemic o rastre de sabotatge. Cada dia solem caminar al voltant de 20 km.

LI – I ja com a última pregunta, per què et vas unir a l'exèrcit al començament de la guerra?

SP – Perquè no vull tornar a veure la meva família havent de marxar de casa seva, jo vull viure en una societat pacífica i no vull veure les tropes russes venir a casa nostra a dir-nos com hem de viure.

Solidarity Colectives

Col·lectius Solidaritat és una xarxa de voluntaris antiautoritaris que uneix diferents iniciatives sobre el terreny. Ajuden el moviment de resistència ucraïnès a lluitar contra la invasió russa i donen suport a les forces progressives en les seves lluites. També difon informació al voltant del que està passant a Ucraïna.

Part del seu treball consisteix a rebre, organitzar i repartir ajuda humanitària, normalment medicines, roba, menjar, sacs de dormir, combustible i equips elèctrics. També participen en conferències i xerrades.

Des de Lluita Internacionalista agraïm a l'organització i en concret a Sergiy Movchan la seva tasca i el suport mutu. Aquest viatge no hauria sigut possible sense la seva col·laboració, la seva ajuda i el seu consell.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

LI